

KAPITOLA 2

Veřejnoprávní vysílání v kontextu základních práv

Oddíl 1 Výběr z judikatury Evropského soudu pro lidská práva

V evropských zemích má veřejnoprávní vysílání velmi silné postavení. To je dáno historicky, neboť jak již bylo uvedeno, v mnoha evropských zemích po několika desetiletích existovalo pouze veřejnoprávní vysílání (případně původně vysílání státní), a veřejnoprávní vysílání je tak chápáno jako *konstitutivní prvek evropského systému vysílání*.³⁶² V dokumentech Rady Evropy se opakovaně zdůrazňuje souvislost mezi konceptem demokracie, ochrany lidských práv, včetně práva svobodně přijímat a šířit informace a myšlenky, a existencí veřejnoprávního vysílání, a lze tedy říci, že duální systém vysílání, v němž vedle sebe koexistuje vysílání veřejné služby s vysíláním soukromým, je v Evropě předpokladným standardem.

Rovněž rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva ve věcech čl. 10 Úmluvy je založena na přesvědčení, že *svoboda projevu a svoboda informací a v nich obsažený princip plurality je základním a nezbytným předpokladem fungování demokratické společnosti*. Podmínky pro realizaci těchto svobod musí zajistit stát. Záruka svobody projevu a práva na informace ve smyslu čl. 10 Úmluvy je Evropským soudem chápána v prvé řadě jako individuální právo – smyslem záruky svobody projevu a práva na informace je umožnit seberealizaci jednotlivce. Judikatura Evropského soudu nicméně potvrzuje, že je v čl. 10 skryta tato záruka rovněž v jakési objektivní dimenzi – seberealizace jednotlivce poslouží fungování společnosti jako celku. Záruka svobody projevu a práva na informace tak je chápána jako institucionální záruka existence sdělovacích prostředků a sdělovací prostředky jsou chápány jako hlídací psi

---

³⁶² Srov. např. MENDEL, Toby. *Public Service Broadcasting: A Comparative Legal Survey*. 2. vydání. Paris: UNESCO, s. 3. ISBN 978-92-3-104204-1. Dostupné z: http://portal.unesco.org/ci/en/files/31375/13052976943public_service_broadcasting_en.pdf/public_service_broadcasting_en.pdf (10. 9. 2015).

demokracie,³⁶³ kteří slouží nejen uspokojení potřeb a zájmů jednotlivců, nýbrž také slouží společnosti jako takové.

Vysílání veřejné služby má být dostupné pro veškeré obyvatele (*kvantitativní rozměr*) a má poskytovat rozmanitou nabídku pro všechny sociální vrstvy a skupiny obyvatel (*kvalitativní rozměr*). Je proto významným faktorem sociální integrace a koheze. Úloha médií veřejné služby tak je nepochybně kryta hodnotami, jež má chránit čl. 10 Úmluvy.

Povinnost státu zřídit veřejnoprávní vysílání

Právním rámcem, z něhož Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích týkajících se vysílání, a tedy i vysílání veřejnoprávního, vychází, je logicky čl. 10 Úmluvy.

Judikatura Evropského soudu pro lidská práva potvrzuje, že monopol veřejnoprávního vysílání původně vůbec nebyl vnímán jako rozporný s lidskoprávními zárukami. Ve svém rozhodnutí ve věci *X. v. Švédsko (1968)* Evropská komise uvedla, že udělování povolení (v autentickém znění „*licensing*“) nemůže být chápáno tak, že absolutně vylučuje monopol veřejnoprávní televize. Monopol veřejnoprávního televizního vysílání není porušením svobody projevu jiných zájemců o provozování televizního vysílání.³⁶⁴ Podobně v rozhodnutí *Sc. A Association Z. v. Spojené království (1971)* Evropská komise argumentuje, že ustanovení čl. 10 odst. 1 Úmluvy nebrání státům nepovolovat soukromé vysílání.³⁶⁵ Tento názor však byl s ohledem na změnu objektivních podmínek zjevně dlouhodobě neudržitelný.

V rozhodnutí ve věci *Informationsverein Lentia a další v. Rakousko (1993)* již Evropský soud pro lidská práva uvádí, že v důsledku značného technického rozvoje poslední doby a s ohledem na množství dostupných vysílacích frekvencí

³⁶³ Role tisku jako hlídačů psa demokracie byla ESLP poprvé zformulována v rozsudku ve věci *Lingens* proti Rakousku ze dne 8. 7. 1986, stížnost č. 9815/82, bod 44; dále srov. např. rozsudek ESLP ve věci *Goodwin* proti Spojenému království ze dne 27. 3. 1996, stížnost č. 17488/90, bod 39; *Observer* a *Guardian* proti Spojenému království ze dne 26. 11. 1991, stížnost č. 13585/88, bod 59; *Sunday Times* proti Spojenému království ze dne 26. 11. 1991, stížnost č. 13166/87, bod 50. V rozhodnutí ve věci *Jersild* proti Dánsku ze dne 23. 9. 1994, stížnost č. 15890/89 (bod 31), byl tento názor vztážen na sdělovací prostředky obecně.

³⁶⁴ Rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ve věci *X. v. Švédsko* ze dne 7. 2. 1968, stížnost č. 3071/67.

³⁶⁵ Rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ve věci *Sc. A Association Z. v. Spojené království* ze dne 12. 7. 1971, stížnost č. 4515/71, cit. dle D'SOUZA, F., COLIVER, S. a kol. *The Article 19 Freedom of Expression. Handbook. International and Comparative Law, Standards and Procedures*. Article 19 (pdf), 1993, s. 57, dostupné z: <http://article19.org>

již není možné omezení spočívající v tom, že přístup k televiznímu vysílání je zajištěn pouze veřejnoprávnímu provozovateli, ospravedlnit, neboť takové opatření, ač je stanoveno zákonem a sleduje legitimní cíle vymezené v ustanovení čl. 10 odst. 2 Úmluvy, není opatřením v demokratické společnosti nezbytným.³⁶⁶

Naopak však Evropský soud pro lidská práva dosud v žádném ze svých rozhodnutí nevyslovil, že je pro naplnění závazků vyplývajících státům z čl. 10 Úmluvy nutně nezbytné, aby stát zajistil vedle soukromého vysílání rovněž vysílání veřejnoprávní. Byť ESLP v rozsudku ve věci *Informationsverein Lentia* uznává, že veřejnoprávní vysílání může zvyšovat kvalitu mediálních obsahů nabízených prostřednictvím vysílání a přispívat k jejich vyváženosti,³⁶⁷ v rozsudku ve věci *Manole a další v. Moldávie (2009)*³⁶⁸ doplňuje, že existence pluralitních komerčních vysílání v daném státě může tentýž cíl zajistit rovněž.

Pokud ovšem veřejnoprávní vysílání ve státě existuje, má stát pozitivní závazek zajistit (na úrovni zákona i v rovině praktické), že veřejnoprávní vysílání bude poskytovat pluralitní službu (*Wojtas-Kaleta v. Polsko, 2009*;³⁶⁹ *Manole a další v. Moldávie, 2009*³⁷⁰). „*Zejména pokud jsou soukromí provozovatelé vysílání stále velmi slabí, aby nabídli opravdovou alternativu, a veřejnoprávní provozovatel je tak jediným nebo dominantním provozovatelem vysílání v daném státě či kraji, je nezbytné, aby tento veřejnoprávní provozovatel poskytoval nestranné, nezávislé a vyvážené zprávy, informace a komentáře a poskytoval prostor pro veřejnou diskusi, v níž bude vyjádřeno co nejširší spektrum pohledů a názorů.*“³⁷¹

V roce 1991 tedy Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že pro zajištění plurality informací je nezbytné, aby stát stanovil takový právní rámec, který umožní soukromým subjektům získat oprávnění k provozování vysílání, protože omezení svobody projevu spočívající v neumožnění vzniku soukromého vysílání není opatřením v demokratické společnosti nezbytným (negativní závazek státu nebrání vzniku soukromého vysílání). V roce 2009 Evropský soud tento závěr s výslovným odkazem na doporučení RE R (96)10 obohacuje o další rozměr, když vyslovuje názor, že stát je povinen přijmout taková opatření, jež

---

³⁶⁶ Rozsudek ESLP ve věci *Informationsverein Lentia a další v. Rakousko* ze dne 24. 11. 1993, stížnosti č. 13914/88, 15041/89, 15717/89, 15779/89 a 17207/90, bod 39.

³⁶⁷ Rozsudek ESLP ve věci *Informationsverein Lentia a další v. Rakousko* ze dne 24. 11. 1993, stížnosti č. 13914/88, 15041/89, 15717/89, 15779/89 a 17207/90, bod 33.

³⁶⁸ Rozsudek ESLP ve věci *Manole a další v. Moldávie* ze dne 17. září 2009, stížnost č. 13936/02, bod 100.

³⁶⁹ Rozsudek ESLP ve věci *Wojtas-Kaleta v. Polsko* ze dne 16. července 2009, stížnost č. 20436/02, bod 47.

³⁷⁰ Rozsudek ESLP ve věci *Manole a další v. Moldávie* ze dne 17. září 2009, stížnost č. 13936/02, bod 101.

³⁷¹ Rozsudek ESLP ve věci *Manole a další v. Moldávie* ze dne 17. září 2009, stížnost č. 13936/02, bod 101.

zajistí, že veřejnoprávní vysílání bude pluralitní a nezávislé (pozitivní závazek státu zajistit kvalitu veřejnoprávního vysílání), přičemž i tato povinnost je dle výkladu Evropského soudu zahrnuta v čl. 10 Úmluvy.

Článek 10 Úmluvy tedy vytváří právní základ nejen pro svobodnou výměnu informací mezi jednotlivci, nýbrž vytváří také právní rámec pro vytvoření národního mediálního systému v jednotlivých signatářských státech Úmluvy.³⁷² Z citovaných rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že v kontextu čl. 10 Úmluvy musí být národní mediální systém zákonodárcem nastaven tak, že umožní existenci soukromoprávních provozovatelů vysílání, neboť veřejnoprávní (byť nikoli státní) monopol pro provozování vysílání již nadále není objektivně odůvodnitelný technologickými ani jinými důvody. Stát je proto povinen umožnit existenci soukromého vysílání. S ohledem na množství dostupných vysílacích frekvencí již není možné omezení spočívající v tom, že přístup k televiznímu vysílání je zaručen pouze veřejnoprávnímu provozovateli vysílání, ospravedlnit v mezích čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Takové omezující opatření by nebylo opatřením ve společnosti nezbytným a otázka také je, jaké legitimní cíle by takové omezující opatření státu mělo sledovat.

V odpovědi na otázku, zda je v čl. 10 Úmluvy zahrnuta záruka duálního systému vysílání (tzn. koexistence soukromého a veřejnoprávního vysílání), resp. povinnost státu zřídit veřejnoprávního provozovatele vysílání, judikatura Evropského soudu naznačuje, že nárok na to, aby stát zřídil veřejnoprávní vysílání, z čl. 10 Úmluvy bez dalšího dovodit nelze.

Pozitivní závazek státu zřídit veřejnoprávního provozovatele vysílání lze z čl. 10 Úmluvy dovodit jen za určitých (výjimečných) podmínek, kdy soukromé vysílání v daném státě není vůbec provozováno, a to ne z toho důvodu, že to neumožňuje národní legislativa (to by samo o sobě bylo v rozporu s čl. 10 Úmluvy), ale např. z toho důvodu, že to není pro provozovatele ekonomicky lákavé, nebo sice soukromé vysílání provozováno je, ale nejde o vysílání celoplošné, a služba tak není poskytována všem obyvatelům daného státu (územní kritérium), nebo nejde o vysílání plnoformátové nebo komerční, ať už je provozováno jedním, nebo více provozovateli, neposkytuje pluralitní informace a vyváženou nabídku pro všechny sociální skupiny obyvatel daného státu, např. ve státech s početným zastoupením různorodých národnostních, jazykových či náboženských skupin (obsahová kritéria).

³⁷² Srov. JAKUBOWICZ, Karol, WOJCIECHOVSKI, Krzysztof, KAMINA, Pascal, LENGUEL, Márk, MASTROIANNI, Roberto, ARENA, Amedeo, RODRÍGUEZ-PARDO, Julián. *Public Service Media According to Constitutional Jurisprudence – The Human Rights and Constitutional Law Dimension of the Role, Remit and Independence*. 2. vyd. Saarbrücken: Institut für Europäisches Medienrecht, 2012, s. 31–32.

Za takových podmínek lze tedy zřejmě dovést pozitivní závazek státu vysílání veřejné služby zřídit a nastavit právní rámec tak, aby byla umožněna jeho stabilní existence a plnění úkolů veřejné služby, včetně podmínek pro financování, a rovněž závazek zajistit nezávislost.

Pokud jsou splněny ony výjimečné podmínky, za nichž lze dovést povinnost státu vysílání veřejné služby zřídit, pak stát zjevně nesmí vysílání veřejné služby ani zrušit. Těmito pozitivními opatřeními je chráněno právo jednotlivců na pluralitní informace a provozovatel vysílání veřejné služby se stává subjektem práv podle čl. 10 Úmluvy právě prostřednictvím subjektivních práv jednotlivců jako jejich strážce a realizátor („hlídací pes“). Není tak chráněn nárok jmenovitě určitého veřejnoprávního provozovatele vysílání na existenci a finance sám o sobě, nýbrž chráněn je proto, aby mohla být realizována a naplněna práva jednotlivců, a tím byla zajištěna pluralita informací nezbytná pro demokracii.

Případné zrušení veřejnoprávního provozovatele vysílání by bylo třeba posuzovat jako *zásah*, nikoli jako nesplnění pozitivního závazku. Bylo by tedy třeba posoudit, zda byly splněny podmínky čl. 10 odst. 2 Úmluvy a zda šlo o zásah přípustný, či nikoli.

Pokud by za splnění výše uvedených výjimečných podmínek stát vysílání veřejné služby nezřídil, zrušil jej nebo by nezajistil zdroje na jeho provoz a plnění úkolů veřejné služby nebo neposkytl záruky nezávislosti, vzniká všem subjektům podle čl. 34 Úmluvy nárok na podání stížnosti pro porušení jejich práv přijímat nebo šířit pluralitní informace ve smyslu čl. 10 Úmluvy.

Pokud stát veřejnoprávní vysílání zřídí, ať už za výjimečné situace, kdy je povinen tak učinit, nebo nad rámec svých pozitivních závazků z Úmluvy vyplývajících, pak musí vytvořit takové právní podmínky, které zajistí, že veřejnoprávní provozovatelé vysílání budou *na státu nezávislí* a veřejnoprávní vysílání bude *pluralitní*.

Aktivní legitimace veřejnoprávního provozovatele vysílání k podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva

Existující veřejnoprávní provozovatel vysílání se stává subjektem práva podle čl. 10 Úmluvy a může se dovolávat jeho ochrany. To zahrnuje i záruku práva šířit nezávislé a pluralitní informace a záruku ochrany před politickým nátlakem.

Zajímavá je však i otázka, zda je veřejnoprávní provozovatel vysílání – právnická osoba pověřená výkonem veřejné služby a financovaná (převážně) z veřejných zdrojů – oprávněn podle čl. 34 Úmluvy podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva na porušení svých Úmluvou garantovaných práv. Podle autentického anglického znění čl. 34 Úmluvy může stížnost k Evropskému

soudu pro lidská práva podat *kteřákoli osoba, nevládní organizace nebo skupina jednotlivců, kteří tvrdí, že byla smluvní stranou porušena jejich práva zaručená Úmluvou nebo jejími protokoly* („... any person, nongovernmental organisation or group of individuals claiming to be the victim of a violation by one of the High Contracting Parties of the rights set forth in the Convention or the Protocols thereto...“).

V oficiálním českém překladu pak čl. 34 stanovuje, že Evropský soud pro lidská práva může přijímat „*stížnosti každé fyzické osoby, nevládní organizace nebo skupiny osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv přiznaných Úmluvou a jejími protokoly jednou z Vysokých smluvních stran*...“.

Zatímco anglické znění tedy hovoří o „osobách“, české znění, podobně jako francouzské autentické znění, hovoří o „osobách fyzických“. Přesto již byly jako přípustné přijaty stížnosti právnických osob, např. spolků, odborů, politických stran, církví apod.³⁷³

Článek 34 Úmluvy jednoznačně vylučuje, aby stížnost byla podána státními orgány, vládními organizacemi (v protikladu k organizacím nevládním), případně veřejnými subjekty pod státním dohledem. Smyslem je vyloučit paradoxní situace, v nichž by signatářský stát měl dvojí postavení – postavení subjektu odpovědného za plnění závazků vyplývajících z Úmluvy a zároveň postavení stěžovatele, jemuž byla nedodržením závazků dle Úmluvy způsobena újma.³⁷⁴

Vyloučeny však mají být podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i stížnosti dekoncentrovaných orgánů či decentralizovaných subjektů, které plní veřejné úkoly, a to bez ohledu na míru jejich autonomie vůči ústředním státním orgánům.³⁷⁵ Pod čl. 34 Úmluvy podle Evropského soudu nelze podřadit ani veřejné podniky, které mají monopol, zejména pokud je řídicí orgán podniku

³⁷³ KMEC, Jiří. Aktivní legitimace aneb kdo si může stěžovat? Právnické osoby. KMEC, Jiří, KO-SARŠ, David, KRATOCHVÍL, Jan, BOBEK, Michal. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 34 a násled.

³⁷⁴ Srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Islamic Republic of Iran Shipping Lines proti Turecku ze dne 13. 3. 2008, stížnost č. 40998/98, bod 81; rozhodnutí ESLP ve věci State Holding Company Luganskvugillya proti Ukrajině ze dne 27. ledna 2009, stížnost č. 23938/05; rozhodnutí ESLP Transpetrol, a. s., proti Slovensku, ze dne 15. listopadu 2011, stížnost č. 28502/08, bod 60.

³⁷⁵ Srov. např. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ayuntamiento de M. v. Spain ze dne 7. ledna 1991, stížnost č. 15090/89; rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Provincie Bari, Sorrentino a Messeni Nemagna proti Itálii ze dne 15. září 1998, stížnost č. 41877/98; rozhodnutí ESLP ve věci Rothenthurm Commune proti Švýcarsku ze dne 14. 12. 1988, stížnost č. 13252/87; rozhodnutí ESLP ve věci Danderyds Kommun proti Švédsku ze dne 7. června 2001, stížnost č. 52559/99; rozhodnutí ESLP ve věci Döşemealt Belediyesi proti Turecku ze dne 23. března 2010, stížnost č. 50108/06; rozhodnutí ESLP ve věci územní celek Antilly proti Francii ze dne 23. listopadu 1999, stížnost č. 45129/98.

odpovědný vládě,³⁷⁶ případně pokud je podnik registrován jako společnost vlastněná a spravovaná státem a podílí se na výkonu vrchnostenských pravomocí v určitém sektoru, vykonává veřejnosprávní funkce a úlohu veřejné služby, je výrazně regulována a podporována státem nebo může být zrušena ministerským rozhodnutím.³⁷⁷

Pod kategorií nevládní organizace je možné veřejné subjekty podřadit tehdy, pokud nevykonávají vrchnostenské pravomoci, nebyly zřízeny pro veřejnosprávní účely a jsou zcela nezávislé na státu,³⁷⁸ politických stranách a jiných politických institucích.³⁷⁹

Kritéria přípustnosti stížnosti veřejnoprávního provozovatele vysílání definoval Evropský soud pro lidská práva v případě *Radio France a další proti Francii (2004)*.³⁸⁰ Radio France je provozovatelem vysílání, které je v oblasti rozhlasového vysílání pověřeno službou veřejnosti v obecném zájmu tak, jak je konkretizována zákonem o svobodě komunikace. Radio France sice dle Evropského soudu poskytuje veřejnou službu, nicméně nespadá pod patronát státu, nýbrž pouze podléhá dozoru Nejvyšší audiovizuální rady (*Conseil supérieur de l'audiovisuel*), která je podle zákona odpovědná za zachování nezávislosti a nestrannosti veřejnoprávního vysílání a zejména sama je podle zákona orgánem nezávislým. Pouze čtyři z dvanácti členů Nejvyšší audiovizuální rady reprezentují stát,³⁸¹ předseda rady je ustanovován z řad jejích členů samotnou radou a zejména Radio France provozuje rozhlasové vysílání na trhu, který je otevřen soutěži, neboť zákon umožňuje, aby kmitočtové spektrum pro vysílání využívaly za určitých podmínek a pod dozorem Nejvyšší audiovizuální rady i soukromé subjekty. Přestože je Radio France pověřeno úkoly v rámci veřejné služby (resp. Evropský soud pro lidská práva použil formulaci „*public-service missions in the general interest*“, který – ovšem bez vysvětlení – odlišil od výkonu veřejné služby) a co se týká financování, je do značné míry závislé na státu, právní rámec je nastaven tak, že zaručuje ediční nezávislost a institucionální autonomii, a mezi veřejnoprávním provozovatelem Radio France

---

³⁷⁶ Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci RENFE proti Španělsku ze dne 8. září 1997, stížnost č. 35216/97.

³⁷⁷ Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. ledna 2009 ve věci State Holding Company Luganskvugillya proti Ukrajině, stížnost č. 23938/05.

³⁷⁸ Srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. prosince 1994 ve věci Sváté kláštery proti Řecku, stížnosti č. 13092/87; 13984/88, bod 49.

³⁷⁹ Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 3. 2008 ve věci Islamic Republic of Iran Shipping Lines proti Turecku, stížnost č. 40998/98, zejména body 79–81.

³⁸⁰ Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 30. března 2004 ve věci Radio France a další proti Francii, stížnost č. 53984/00.

³⁸¹ Později došlo k novelizaci zákona a složení audiovizuální rady je nyní upraveno odlišně [Loi 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (Loi Léotard)].

a soukromými provozovateli vysílání je tak, pokud jde o aplikaci čl. 34 Úmluvy, velmi malý rozdíl.³⁸²

Obdobná kritéria Evropský soud aplikoval i v případě *Österreichischer Rundfunk proti Rakousku (2007)*.³⁸³ Kapitál ORF sice pochází z veřejnoprávních zdrojů, nicméně není držen státem. Poplatky za vysílání stanovuje sám ORF. Orgány Spolku a spolkových zemí se sice podílejí na ustanovování řídicí rady ORF, nicméně členové řídicí rady jsou při výkonu svých funkcí vázáni pouze zákonem a nemohou žádat ani dostávat pro výkon své funkce žádné pokyny. Totéž platí pro generálního ředitele. I další zákonná ustanovení zaručují ediční a žurnalistickou nezávislost. Federální regulační orgán, který dozoruje, zda řídicí rada plní své povinnosti podle zákona, je nezávislým orgánem, který se skládá především ze soudců. ORF nemá monopol, nýbrž provozuje vysílání v sektoru, který je otevřen soutěži.

Na základě dosavadní judikatury Evropského soudu pro lidská práva tak lze říci, že veřejnoprávní provozovatelé vysílání aktivní legitimaci k podání stížnosti k Evropskému soudu mají, pokud jsou institucionálně nezávislí a mají ediční nezávislost. Aktivní legitimace k podání stížnosti veřejnoprávního provozovatele vysílání pro porušení čl. 10 Úmluvy, z něž vyplývá mimo jiné požadavek nezávislosti, tak je závislá na tom, zda, případně nakolik konkrétní vnitrostátní právní úprava zaručuje nezávislost veřejnoprávního provozovatele vysílání, a zda je tedy možné veřejnoprávního provozovatele vysílání podřadit pod nevládní organizaci. Může tak nastat paradoxní situace, kdy stát zřídí veřejnoprávní vysílání a nezajistí nezávislost provozovatele veřejnoprávního vysílání, čímž poruší jeho právo podle čl. 10 Úmluvy a zároveň ho tím zbaví možnosti obrátit se na Evropský soud pro lidská práva.

Otázka horizontálního působení záruky svobody projevu

Případ *Manole a další proti Moldávii* otevřel rovněž otázku nepřímého horizontálního působení záruky svobody projevu.³⁸⁴ Stěžovateli byli novináři, editoři a producenti Teleradio-Moldova (v tomto případě provozovatele státního

³⁸² Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 30. března 2004 ve věci Radio France a další proti Francii, stížnost č. 53984/00, bod 26.

³⁸³ Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. března 2007 ve věci Österreichischer Rundfunk proti Rakousku, stížnost č. 35841/02.

³⁸⁴ K nepřímému horizontálnímu působení lidských práv obecně KOSARĚ, David. Výkladové a aplikační principy / Pozitivní závazky a Drittwirkung. In: KMEC Jiří, KOSARĚ David, KRATOCHVÍL Jan, BOBEK Michal. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 88.